

РИНКОВІ ЧИННИКИ ВІДТВОРЕННЯ ЛЮДСЬКОГО ПОТЕНЦІАЛУ

Стаття розкриває закономірності дії чинників ринкового механізму на процеси відтворення людини. Побудовано теоретико-економічну модель, що відображає вплив різнопорядкових та різновеликих економічних важелів на розширене відтворення людського потенціалу, як принципово нової економічної категорії. Проаналізовано сучасну модель господарського механізму та співвідношення її складових з метою трансформації й посилення суспільної ефективності.

Постановка проблеми та її актуальність. Однією з первинних причин сучасної економічної та демографічної кризи в Україні був різкий перехід від державного планування до капіталізму «Laissez Faire». Лібералізація цін, що відбулася, дозволяє нагромаджувати надприбуток за рахунок підвищення цін в окремих секторах економіки [5, С.38]. В умовах високого рівня монополізації багатьох секторів економіки, це призводить до «роздування» грошової маси з концентрацією її лише у певного кола осіб, що представляє собою незначний прошарок населення. Решта осіб при цьому позбавляються можливостей повноцінного економічного споживання, що негативним чином впливає на існуючі тенденції відтворення людини.

Неефективне здійснення ринкових перетворень обумовлює появу таких негативних явищ, як соціальна нерівність, обмеження доступу населення до освіти, культури, охорони здоров'я, згортання процесу відтворення людського потенціалу, дестабілізація соціально-політичного стану [3, С.6].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Найбільший внесок у закладення передумов цього дослідження поклали такі вчені як А. Маршалл, П. Самуельсон, А. Пігу, В. Парето, Дж.М. Кейнс. В Україні найповніше даний чинник досліджено у працях В. Геєця, Н. Борецької, І. Петрової, Д. Стеценка, Л. Тертичної, О. Ривак, Г. Климка, С. Мочерного, Ю. Палкіна. Недостатньо дослідженими до цього моменту були концептуальні аспекти дії важелів ринкового механізму та державного втручання в економічні процеси на розвиток людського потенціалу та проблема їх ефективного поєднання, визначення адекватних пропорцій в структурі сучасного економічного механізму.

Метою статті є взаємоузгодження надбань теоретико-економічної думки з метою побудови моделі та секторного аналізу ринкового середовища, прояви якого різним чином впливають на окремі аспекти людського життя; аналіз індексу економічної свободи у цьому напрямі.

Виклад основного матеріалу. До ринкових факторів, що впливають на відтворення людського потенціалу доречно відносити: рівень монополізації на продукти, що мають низьку еластичність попиту, загальний рівень цін, рівень середньої оплати праці, якість та обсяг товарів, що

пропонуються та обсяг посередників в структурі формування пропозиції, рівень розвитку ринкової інфраструктури та окремих ринкових секторів, співвідношення державного втручання та ринкового саморегулювання.

На основі системи розселення відбувається планування розбудови підприємств галузей та комплексів, розміщення проміжних баз для зберігання готової продукції та напівфабрикатів, розробка систем та мереж транспортування товарів до споживачів. Таким чином кількість населення та його концентрація на окремих територіях здійснює вплив на розвиток виробничої інфраструктури, з відповідною можливістю створення екологічних ускладнень. В першому випадку ми можемо спостерігати непрямий позитивний вплив розвитку ринкової інфраструктури на відтворення людського потенціалу – в другому йдеться про можливість безпосереднього негативного впливу на його стан.

В умовах трансформації пріоритетів міжнародної торгівлі, коли головним об'єктом купівлі-продажу на світовому ринку стає інформація, значення розумової діяльності та інтелектуального потенціалу трудових ресурсів суттєво підвищується. Зростає роль конкурентоспроможності людського потенціалу, підвищення якої може відбуватись на основі різних джерел: державних, приватних, групових, особистих. Воно здійснюється через механізм підвищення його кількості, здоров'я, досвіду, знань, навичок та спроможності до психологічної адаптації на різних рівнях. Кількісні та якісні показники відтворення людського потенціалу виступають як показники рівня привабливості для зовнішніх та внутрішніх інвестицій. Тривалість життя кожного окремого робітника, службовця, митця чи науковця є показником не лише обсягу його економічної участі в суспільних процесах, а й процесом накопичення та систематизації набутого досвіду та інформації в процесі своєї професійної діяльності. Тому збільшення тривалості життя створює передумови для майбутнього удосконалення певних видів професій та спеціальностей, розвитку наукових напрямків та досліджень [14, С.337].

Другим напрямом впливу на людське відтворення є відповідність пріоритетів внутрішнього ринку до вимог, потреб та кон'юнктури зовнішнього ринку. При цьому йдеться про відповідність та збалансованість внутрішньої структури ринку – відповідність пропозиції ринку ресурсів – попиту ринку засобів виробництва, наявності різноманітного попиту на ринку праці.

Економічна та соціальна ролі домогосподарства в системі ринку створює первинні передумови відтворення людського потенціалу, розвитку економічної активності в усіх секторах колообігу продуктів і доходів. Тому однією з головних передумов позитивного впливу на відтворювальні процеси, в розрізі кількісного збереження обсягу людського потенціалу, є рівень економічної участі домогосподарств у процесах споживання, сплати податків, участі в організаційно-економічних виробничих відносинах тощо.

Відтворювальна функція домогосподарства може обмежуватись монополізацією пропонування на ринку товарів першої необхідності, а також

засобів задоволення інформаційних потреб, що сприяють підвищенню рівня конкурентоспроможності робочої сили. Така дія зумовлена високим рівнем цін та проблемною якістю визначених товарів і послуг, що обмежує якісні аспекти відтворення людського потенціалу в структурі домогосподарств.

Важливо усвідомити й те, що складний, багаторівневий і загальний характер монополізації можна подолати лише за допомогою різнопланової системи заходів і послідовної роботи, що базується на спеціальній програмі. Реалізувати її можна лише за активної ролі держави і муніципальних структур. Перемога над монополізмом дозволить позбавити споживного ґрунту мафіозні структури і спекуляцію [7, С.37].

В сучасних умовах функціонування української економіки набагато негативнішим явищем в системі суспільного відтворення є олігополія, яка на відміну від монополії не є ядро вираженою і дуже часто функціонує у «симбіозі» з органами виконавчої влади на регіональному рівні. В той же час монополія є явищем, яке, порівняно із картельним зговором, складно приховати, та яке дуже швидко стає об'єктом уваги місцевих громад.

Особливо важливим є недопущення монополізації виробництва та постачання, в тому числі й в структурі державних закупівель, товарів, що мають нееластичний попит чи стратегічне значення і здійснюють вплив на формування цін решти інших товарів. В першу чергу це стосується інсуліну, ліків, енергоносіїв, продуктів харчування. Окремої уваги заслуговує місцеве регулювання рівня цін комунальних послуг, оцінка рівня їх якості. В цьому аспекті, ми можемо розглядати органи державної виконавчої та місцевої влади, в якості потенційних суб'єктів негативного впливу на відтворення людського потенціалу.

Однак, конкуренцію не слід сприймати в якості виключно позитивного впливу на оптимізацію ринкових процесів. Так, можливі варіанти свідомого та підконтрольного негативного впливу на функціонування ринку. Такими суб'єктами можуть виступати підприємства-конкуренти, шляхом застосування методів нечесної конкуренції, саботажу, переманювання високоякісного персоналу. Все це сприятиме зменшенню рівня конкурентоздатності окремих підприємств. Також, негативний вплив спроможні здійснювати закордонні макросуб'єкти у випадку ведення економічної війни, здебільшого протекціоністські заходи та методи необґрунтованої цінової дискримінації для різних партнерів. Не слід також забувати, що кінцевою метою конкуренції є знищення своїх суперників, тобто прагнення до монополізації. Особливого значення у зазначеному напрямі набуває державне та міждержавне адміністративно-правове регулювання конкурентних відносин.

Наступним ринковим чинником є загальний рівень цін у співвідношенні з рівнем оплати праці. В процесі регулювання цін чинниками ринкового впливу є вже згадуваний рівень розвитку конкуренції, темпи зростання собівартості виробників та ступінь наповнення ринку потрібними товарами, кількість посередників, рівень розвитку ринкової інфраструктури.

При цьому не можна забувати, що рівень оплати праці не лише сприяє відтворенню людського потенціалу, а й є елементом витрат виробництва, тобто здійснює безпосередній вплив на ціну ринкової пропозиції товару. Саме тому необґрунтоване підвищення заробітної плати в структурі ринкових чинників буде сприяти погіршенню тенденцій відтворення людського потенціалу, в тому числі й через розбалансування дії ринкового механізму. Діяльність професійних спілок та їх представництво в законотворчих органах має носити економічно обґрунтований характер. Окремим, специфічним ринковим чинником у цьому аспекті стає рівень економічної освіти населення, який крім впливу на процеси демократизації в системі законотворчості, буде сприяти підвищенню якості та конкурентоспроможності людського потенціалу.

Кількість посередників в структурі формування пропозиції здійснює вплив на формування ціни пропонування, а в умовах обмеженої кількості суб'єктів пропонування – обмежують рівень конкуренції та економічного вибору споживачів. Негативним моментом тут є зсув кривої пропозиції вправо та вгору, не маючи для цього адекватних підстав, що можуть бути викликані збільшенням витрат виробництва або досягненням межі виробничих можливостей.

Обсяг продавців товару на ринку впливає на ціну, реалізуючи таким чином вплив на рівень доходів споживачів і спроможність до відтворення через задоволення потреб.

Кількість споживачів на ринку є складним чинником, що спроможний здійснювати вплив на ступінь особистого відтворення. Надмірне зростання чисельності населення за умов відповідного рівня його платоспроможності буде сприяти зростанню ринкової ціни, що зменшить рівень доходів. Однак зростання кількості споживачів, а відповідно й розміру місткості ринку певної території сприятиме залученню внутрішніх та зовнішніх інвестицій (в тому числі й іноземних), що сприятиме зростанню виробництва, зайнятості та економічної активності в нематеріальному секторі (послуги, фінанси, транспорт тощо). А це, у разі повноцінної дії ринкового механізму призведе до стабілізації у ринковому середовищі.

Поступове збільшення чисельності носіїв відповідного рівня робочої сили буде сприяти досягненню певною групою підприємств свого оптимального розміру, за рахунок дії позитивного ефекту масштабу виробництва. Внаслідок цього підприємства будуть підвищувати рівень власної конкурентоспроможності, що дозволить їм зменшувати ціни реалізації товарів.

Збільшення відсотка населення, що володітиме економічним фактором “підприємницьких здібностей”, сприятиме зростанню ВВП, зокрема за рахунок збільшення чистого експорту. Також збільшення вже зазначеного показника сприятиме пришвидшенню більшості економічних процесів, зокрема суспільного відтворення та швидкості обігу грошової одиниці.

Такий ринковий чинник, як рівень розвитку ринкової інфраструктури та окремих ринкових секторів, сприятиме економічній самореалізації

окремих носіїв людського потенціалу, підвищить рівень їх платоспроможності, сприятиме спрощенню виконання своїх економічних функцій підприємств, домогосподарств та інших суб'єктів економічної діяльності.

Розвиток ринку цінних паперів сприяє перерозподілу власності через ринковий механізм, розширенню можливостей отримання доходів домогосподарствами, підвищенню ефективності заощадження та нагромадження активів для їх подальшого споживання. Він є одним зі стратегічних напрямів підвищення суспільного добробуту через механізм перерозподілу національного багатства, і може здійснюватись за допомогою фінансових інструментів, які є трансформованою формою грошей, з певним рівнем ліквідності. Зокрема йдеться про акції, як інструмент корпоратизації неприродних прихованих монополій. В разі застосування цього важеля впливу одночасно досягається декілька позитивних ефектів: вже згаданий перерозподіл власності з метою підвищення рівня маєтності населення, формування середнього класу, та створення громадського контролю за механізмом формування ціни та його економічним обґрунтуванням, а також за якістю результатів виробництва. В обох випадках відбувається вплив на рівень заможності мешканців країни/регіону, як чинника впливу на демографічні процеси, а в другому випадку йдеться ще й про запобігання смертності чи про погіршення рівня здоров'я, що можуть бути пов'язані зі споживанням продукції недостатнього рівня якості.

Розвиток грошово-кредитного механізму та його використання в якості пом'якшення економічних криз, здійснює вплив і на демографічні процеси, в розрізі створення сприятливих умов для функціонування економічної системи на рівні країни чи регіону, підвищення рівня добробуту населення, соціального розвитку окремих складових суспільних відносин.

Ризик, який був би непомірно великим для однієї людини, розподіляється серед багатьох інших, кожен з яких отримує суттєво меншу міру ризику. Основною формою розподілу ризику є страхування, яке є також, свого роду, азартною грою [5, С.193]. Окрім того, що страхування обов'язково завдає страхувальникові певні втрати – це страховий внесок або втрати в зв'язку з настанням страхового випадку, – загальний обсяг збитків може перетворитись на прибуток, страхування привносить певне психологічне заспокоєння страхувальнику, що може сприяти уникненню захворювань на психічному ґрунті або ж знизити рівень уваги людини до наявних небезпек, і, таким чином сприяти настанню страхового випадку або інших негараздів.

Розглядаючи дію страхування у відповідності до визначеної проблематики його можна класифікувати за способом впливу, а саме: прямого та опосередкованого. В першому випадку йдеться про обмеження смертності, захворюваності, каліцтва, травматизму, а також про економічне пом'якшення їх наслідків у разі настання страхових випадків. При цьому, страхові компанії або інші активні суб'єкти страхування виступають ще й в якості фізичних осіб, що зацікавлені в унеможливленні настання

демографічних ускладнень через зобов'язання матеріального відшкодування, та, в стратегічному вимірі, в майбутньому зменшенні клієнтської бази. Об'єктами страхових угод при цьому стають вже зазначені явища та події, механізм впливу на демографічні події в цьому разі має прямий характер.

Опосередкована дія страхування здійснюється через перерозподіл кредитного ресурсу економіки, стимулювання економічної активності страхових установ та інституцій, що з ними співпрацюють, і спрямована на підвищення рівня народжуваності, тривалості та якості життя. Йдеться про страхування майна, втрата якого може негативно вплинути на рівень добробуту та стати негативним стимулом щодо подальшої демографічної поведінки економічних суб'єктів. Особлива роль в цьому напрямку відводиться соціальному страхуванню, як амортизатору значних втрат у випадку кризових ситуацій та медичному страхуванню, як одному з її напрямків чи складових.

Широкий розвиток медичного страхування в країнах світу обумовлений наявністю великої кількості його позитивних якостей: воно органічно доповнює державну систему охорони здоров'я; забезпечує вільний доступ і високу якість медичної допомоги; є найбільш прибутковим способом вкладення капіталу [2, С.21]. Медичне страхування може стати основою для розвитку страхових концернів, основою яких може бути страхова компанія, а решта її елементів (банки, інвестиційні компанії діагностичні та профілактичні центри, медичні установи і організації, центри соціальної реабілітації тощо) будуть сприяти уникненню страхових випадків, стимулюючи таким чином зростання зайнятості, підвищення рівня соціального обслуговування населення, здійснюючи таким чином як прямий, так і опосередкований вплив на відтворення людського потенціалу.

Доволі ефективною може бути розробка державних індикативних планів діяльності страхових компаній з метою досягнення чітко визначених соціально-демографічних пріоритетів розвитку країни зокрема в розрізі страхування життя, звичайно за умов наявності таких пріоритетів.

В умовах загальної тенденції «переростання товарно-грошового господарства в товарно-кредитне» [13, С.451], зростає роль кредитних ресурсів та кредитної системи, складовою якої є страховий сектор, до якого крім страхових фондів і компаній належать пенсійні фонди. Кредитні відносини теж сприяють позитивному розвитку демографічних подій, наприклад в галузі повнішого задоволення потреб, зокрема стосовно споживання вартісних товарів чи послуг (придбання коштовного спортивного інвентарю, здійснення дорогої операції чи тривалого курсу лікування тощо). Принциповим у даному напрямку є спроможність управління портфелем страхових внесків, що залежить від рівня професійної підготовки персоналу, його досвіду та морально-етичних установок економічної мотивації.

Нещодавні дослідження показали, що збільшення частки міжнародних грошових переказів у ВВП країни в середньому на 10% призводить до зменшення кількості людей, що живуть за межею бідності на 1.6% [1]. При

цьому йдеться про інтернаціоналізацію системи валютного регулювання, як обов'язкового елементу кредитної системи світу, що формується.

Пенсійні фонди виконують активну демографічну функцію у випадку відповідного державного контролю за їх діяльністю, інтенсивність якого не може підвищуватись з метою обмеження діяльності недержавних пенсійних фондів, як інструменту ліквідації конкурентів для державного пенсійного фонду.

Внески до страхового сектору, як правило, є більш тривалими ніж до інших складових кредитної системи, що надає можливість реалізовувати довгострокові інвестиційні проекти, здійснювати інноваційні розробки та сприяти оновленню структури національної економіки, що здійснює вже зазначений опосередкований вплив на процеси відтворення людини. Серед завдань держави, обов'язковим є забезпечення та сприяння розвитку страхового сектору, як чинника позитивного впливу на відтворення людського потенціалу та відповідні тенденції на рівні національного господарювання.

Народжуваність є одним з факторів що сприяють зростанню чисельності населення (у випадку, якщо вона перевищує смертність), та омолодження середнього віку населення. Друга складова є одним з джерел підвищення рівня гнучкості національної економічної системи, спроможності до адаптації у випадку прояву суттєвих змін у зовнішньому середовищі. Підвищення рівня народжуваності, є гарантією формування засад демографічної безпеки країни, що зараз сприймається як елемент економічної безпеки держави, головні тези якої виклав Г. Пастернак-Таранушенко [10]. Іншими формами реалізації засад економічної безпеки є створення умов для зниження залежності національної економіки від зовнішніх джерел, уникнення саботажу та запобігання економічним диверсіям, що може призвести до фізичних втрат людського потенціалу, зниження спроможності задоволення потреб.

Рівень доходів населення є однією з базових категорій, що визначають тривалість життя та причини його смертності. Перерозподіл наявного та прихованого грошового ресурсу як внаслідок дії ринкового механізму так і державного втручання в економічні процеси, можна розглядати як засіб непрямого та, доволі часто, несвідомого впливу на відтворення людського потенціалу.

Однією з форм оренди, як специфічної форми кредитних відносин, спроможної здійснювати вплив на розвиток людини є лізинг. Так, ефективним важелем може бути створення довгострокової програми лізингу очисних споруд із відповідним правовим та інституціональним забезпеченням, з метою поліпшення екологічного стану. Також лізинг в поєднанні з іншими кредитними важелями може бути застосований в організації виробничих відносин.

Мікрокредитування, що використовується як стратегія економічного розвитку (до нього належать позики на суму менш як 25 000 доларів США), спрямоване на фінансування і надання допомоги малому бізнесу на базі

програм мікрокредиту (з використанням програм кредитних спілок) і дасть альтернативне потужне джерело коштів для розвитку цілого сектора, який утверджує демократичні перетворення й економічне відродження країни [9, С.81]. Банки мусять мати можливість отримувати доходи від своїх операцій або ж право на прибутки та збитки. Вони повинні самі оцінювати свої ризики, насамперед кредитні [8, С.167]. Йдеться, зокрема про фінансову незалежність банків, що є запорукою їх економічної свободи.

Не останню роль в системі грошового обігу відіграють різноманітні фінансові інститути. Важливу роль відіграє розвиток небанківського фінансово-кредитного сектору, як джерело залучення додаткових коштів на споживчі потреби населення в спеціалізованих секторах.

В умовах трансформації економічної системи доволі важливу роль відіграє співвідношення рівня державного втручання в економічні процеси та ринкового саморегулювання, що має визначатись специфічними рисами розвитку соціально-економічних відносин конкретної країни. Як відомо, в більшості країн світу, в умовах економічної кризи активніше застосовуються методи державного втручання, а за тенденцій стабілізації та розвитку – подальша лібералізація. Це ми можемо спостерігати і в процесі еволюції економічної думки. Так, поява кейнсіанської теорії була зумовлена великою депресією, а розвиток неокласичних напрямів мав місце після її приборкання.

При аналізі цього співвідношення використовують такий макроекономічний показник, як індекс економічної свободи, який включає у себе 10 факторів, кожен з яких має складну структуру. Проаналізуємо його окремі складові у відповідності до проблеми аналізу відтворення людського потенціалу.

1. *Торговельна політика*, яка характеризується середнім рівнем тарифів, наявністю нетарифних бар'єрів, корупцією митних служб. Як відомо відкриття кордонів сприяє напливу закордонних товарів, що може сприяти зниженню цін на споживчі товари та ускладнювати стан національного виробництва.

Роль державного регулювання у подоланні корупції на митниці є обов'язковою та безперечно сприятливою незалежно від різних ситуацій у міжнародних відносинах. Розглянемо конкретні приклади ролі державного втручання щодо визначення рівня тарифів та наявності нетарифних бар'єрів в процесі впливу на визначені процеси залежно від ринкової ситуації.

Стратегічні аспекти державного впливу на поліпшення стану людського потенціалу мають включати до себе аналіз і прогноз забезпечення внутрішнього ринку споживчими та інвестиційними товарами, а також робочою силою відповідної кваліфікації. Розробка довгострокових державних програм промислового, науково-технічного, екологічного та регіонального розвитку, повинна узгоджуватись зі стратегічними та тактичними напрямками зовнішньоекономічної політики, зокрема в галузі митно-тарифного регулювання [15, С.13]. Регулювання зовнішньоекономічних відносин сучасної України повинно вирішувати стратегічні завдання євроінтеграційної політики, та, що сьогодні особливо

актуально, вирішувати енергетично-диверсифікаційні проблеми, – ці два напрямки є стратегічно важливими в розрізі забезпечення демографічної безпеки країни. Зовнішнє середовище сьогодні дедалі більше впливає на внутрішні умови розвитку країн. Це виявляється, зокрема, в тому, що темпи зростання взаємозалежності національних господарств набагато випереджають внутрішньоекономічне зростання кожної окремої країни [11, С.20]. В той же час, демографічні тенденції різних країн, в тому числі й країн-сусідів можуть мати суттєві відмінності, зокрема в причинах їх виникнення.

У випадку зростання експорту товарів, якими неспроможна забезпечити внутрішній ринок національна економіка, доречним є зниження мита та ліквідація нетарифних обмежень щодо ввезення потрібної продукції. По-перше, це сприятиме зниженню ціни на такі товари (у випадку повноцінної дії ринкового механізму), і, по-друге, певні об'єкти міжнародної торгівлі здійснюють безпосередній вплив на рівень життя населення (медичне обладнання, ліки, і зокрема інсулін, тощо).

У випадку зростання експорту товарів, що створюють конкуренцію вітчизняному товаровиробникові ми спостерігаємо протиріччя між класичними підходами до визначення зовнішньої економічної політики: „протекціонізм чи вільна торгівля?”. При розв'язанні такої дилеми слід прорахувати демографічні наслідки від застосування кожного з можливих напрямків економічної зовнішньої політики. При визначенні пріоритетів в цьому напрямі необхідно враховувати: тип товару (зокрема попит на нього є еластичним чи нееластичним, це товар першої необхідності чи засіб розкошу), кількість зайнятих у галузі, соціальний ефект від вживання заходів зовнішньої політики тощо. Так, наприклад, можна дозволяти вільний експорт інсуліну в обсязі, який не створюватиме загрозу національному виробництву цього товару.

У разі зростання імпорту товарів галузей, що задовольняють потреби внутрішнього споживання доречним є спрощення механізму митного оформлення та сплати відповідних податків.

Зростання імпорту товарів, в яких існує потреба внутрішнього споживання є явищем, що здійснює негативний вплив на демографічні процеси. У випадку укладання картельної угоди, фірми-імпортери можуть отримувати надприбутки всередині країни внаслідок обмеження обсягу продукції, призначеної для внутрішнього споживання, і додатковий зиск за рахунок реалізації товарів за кордоном. Такі дії можуть бути поціновані як демографічний саботаж.

Ситуація зі зростанням обсягу транзитних перевезень: у випадку безпеки транспортованих товарів для населення та національної свідомості країни, таке явище є безумовно позитивним. При здійсненні митної політики, не слід поспішати встановлювати дуже високе транзитне мито, щоб не знищити потенційних бюджетних партнерів. В цьому випадку, позитивний ефект відтворення людського потенціалу отримується за умови двох вже

зазначених чинників, а також за рахунок запобігання контрабанди, прискіпливого митного контролю та „паралельної” нелегальної міграції.

Здійснюючи експортно-імпортні операції, суб'єкт зовнішньоекономічної діяльності, крім митного контролю, повинен розв'язати проблеми, які пов'язані із застосуванням спеціальних видів контролю на кордоні, – ветеринарного, карантинного, екологічного, радіологічного, санітарно-епідеміологічного та гомологічного [6, С.351]. (Останнє – це експертна оцінка якісних та вартісних показників природних та штучних дорогоцінних каменів органічного утворення, напівдорогоцінних та декоративних каменів.) Удосконалення та подальша деталізація видів контролю за експортно-імпортними операціями, є однією з передумов забезпечення та дотримання демографічної безпеки країни, зокрема в галузі обмеження ризиків необґрунтованої смертності.

Отже, в цьому секторі абсолютну домінуючу роль має посідати державне регулювання, яке має аналізувати при цьому стан на внутрішньому ринку.

Політика оподаткування, яка теж є абсолютною прерогативою держави, в процесі якої з одного боку формуються доходи бюджету, які є джерелом реалізації соціальних програм, а з іншого – їх розмір зменшує можливості задоволення населенням частки своїх потреб, яка визначається розміром сплачуваних податків. При цьому податки мають бути прогресивними для найвищих доходів.

2. *Втручання уряду в економіку* включає відсоток відрахувань від ВВП на утримання уряду, частку власності уряду в бізнесі та індустрії, економічний результат діяльності уряду. Ці усі позиції визначає сам уряд, хоча перший показник, має залежати від третього та бути підконтрольним місцевим громадам. Рівень життя та ступінь особистого відтворення залежить у тому числі й від нього.

3. *Потоки капіталів та іноземних інвестицій*. Міграції населення в багатьох випадках є наслідком міграції грошей. Навіть маятникові та сезонні міграції населення знаходяться в певній залежності від сталої міграції виробничого та позичкового капіталу. Акумуляція певної кількості вільних грошових засобів в межах певної території викликає механічний приріст населення до зазначених місцевостей. Отже, стимулювання розвитку діяльності фінансово-кредитних установ в регіональному секторі – важіль сприяння позитивізації тенденцій відтворення людського потенціалу, або принаймні спосіб управління системою розселення населення.

4. *Банківська справа*, включає у себе свободу у наданні всіх видів фінансових послуг, вплив уряду на розміщення кредитів. Роль страхування дедалі більше засвоюється банками, що підвищує конкуренцію у страховому секторі. Крім цього, підвищується конкуренція між державним та недержавним страхуванням, що також має сприяти зниженню цін на послуги страхування, розширенню його асортименту та підвищенню якості сервісу.

Повноцінний розвиток страхової справи має здійснюватись не лише за умов відповідного правового та інституціонального забезпечення, а й через

механізм активної інформаційної політики. Всі ці функції покладаються на державні органи влади.

Основними проблемами страхового ринку України на сьогодні є його низька капіталізація, велика кількість малих компаній, не здатних повною мірою нести відповідальність по всіх страхових ризиках, відсутність ефективної інфраструктури ринку, висока питома вага перестрахування. Українські страховики поки не готові до вільної конкуренції зі своїми іноземними колегами, а це значить, що держава повинна забезпечити їм певну підтримку. Такий рівень державної допомоги має складатись із інформаційної підтримки діяльності нових та вже існуючих установ страхового сектору, спрощення процедури ліцензування страхових компаній, залучення страховиків та страхувальників до розробки програм регіонального розвитку а також державних програм національного значення тощо.

Важливе значення мають управління рівнем відсоткової ставки на споживчий та інвестиційний кредити, як важелі розширення рівня доходів. Кредитні ресурси при цьому можуть бути використані в якості соціальних інвестицій з метою формування демографічного капіталу та його подальшого перетворення на людський капітал. За умов такого підходу, зростання демографічного капіталу може відбуватись швидшими темпами за зростання матеріального капіталу, як чинника переходу до постіндустріальних виробничих відносин.

В умовах розвитку виробництва, велике значення відіграє ефективність та розвиток підприємництва, не лише як засобу задоволення потреб населення, а й в розрізі задоволення потреб підприємців, як прошарку середнього класу, які приймають безпосередню участь у відтворенні людського потенціалу. Найбільш успішним механізмом у задоволенні потреб підприємців виявляється мікрокредитування. При цьому відкривається можливість започаткування підприємцем власної справи без заставного капіталу, на інших, прийнятних для кредитора і кредитоотримувача умовах, таких, наприклад, як взаємні групові гарантії [4, С.19].

Принциповим моментом при формуванні державної кредитної політики є встановлення цін на житло при молодіжному кредитуванні без визначення його «капіталізованої вартості», як передумова забезпечення молодих сімей житлом та непрямий спосіб стимулювання народжуваності.

5. *Контроль за цінами та рівнем заробітної плати* здійснюється як ринком, так і державою. Держава встановлює загально визначені правила гри, і після певної дії ринкового механізму коригує його результати.

Державні функції в цьому полягають у:

а) сприянні збільшенню кількості виробників однотипної продукції, з метою наближення до моделі досконалої конкуренції, яка сприяє підвищенню якості продукції та зниженню її ціни, збільшує податкові надходження та створює нові робочі місця. Провідна роль в цьому напрямі належить державній політиці сприяння розвитку малого та середнього бізнесу, спрощенні механізму реєстрації нових підприємств, та регулюванні

кредитної політики комерційних банків, яка буде спрямовуватись на більш сприятливі умови отримання кредитів суб'єктами підприємницької діяльності. В процесі регулювання цін доречно використовувати заходи стимулювання розвитку конкуренції, скорочення собівартості виробників та наповнення ринку потрібними товарами через механізм активізації дії державних резервів, обмеження кількості посередників, сприяння розвитку ринкової інфраструктури;

б) стимулюванні підвищення доходів населення, тобто формувати на ринку активний попит шляхом обґрунтованого та свідомого підвищення пенсій та зарплат, підвищення загального рівня зайнятості населення. Розмір сукупного рівня доходів населення, що є головним чинником уникнення смертності внаслідок відсутності економічних ресурсів, може здійснювати позитивний вплив на відтворення людського потенціалу лише у випадку його співставлення з наявним рівнем цін, а також темпів інфляції та зростання доходів у довгостроковому періоді.

6. *Права власності.* Домінуюча роль держави у цьому напрямі – забезпечення прав інтелектуальної власності, як захист робітників інтелектуальної сфери. Захист рівня їх доходів призведе до посилення самовідтворення людського потенціалу у його вищій формі – людському капіталі.

7. *Державне регулювання економіки*, що включає у себе регулювання праці (встановлення тривалості робочого тижня, оплачувана відпустка, відпустка у зв'язку з доглядом за дитиною та ін.), захист довкілля, захист споживача, регулювання стану здоров'я працівників. Здійснюється переважно державою, та є ефективним у випадку контролю та моніторингу зазначених процесів.

8. *Чорний ринок*, включає поставку сільськогосподарських продуктів, промислових виробів та робочої сили, надання послуг. Всі ці елементи спроможні негативним чином впливати на рівень здоров'я населення та тенденції відтворення людського потенціалу. Крім цього, зростання кількості мігрантів на тлі відносно сталої чисельності населення може сприяти погіршенню рівня життя місцевого населення. Першочерговою причиною такого явища є те, що зростання кількості мігрантів (а як правило, це працездатні особи працездатного віку) підвищують конкуренцію з боку пропозиції робочої сили, знижуючи таким чином, середній рівень заробітної плати на ринку праці. По-друге, серед як нелегальних, так і серед легальних мігрантів, можуть бути представлені особи з кримінальним минулим, антисоціальні елементи, особи з девіантною поведінкою, хворі або інфіковані громадяни інших країн. Якщо у першому випадку ми можемо спостерігати непрямі передумови до погіршення стану людського потенціалу, зокрема через соціально-економічний механізм, то у другому – прямі передумови до зростання смертності внаслідок зростання рівня злочинності та тіньового сектора економіки, в сукупності з підвищенням рівня санітарно-епідеміологічної небезпеки. Ринковий механізм неспроможен подолати цю

проблему і вимагає активізації органів державної влади та контролю у цьому напрямі, потребує участі громадськості.

Крім цього актуальними заходами для реалізації ефективної дії ринку у напрямі відтворення людського потенціалу є зменшення кількості трейдерів-посередників на внутрішньому ринку, які ускладнюють процес отримання адекватних прибутків товаровиробниками та штучно знижують реальні доходи населення, перешкоджаючи таким чином дії ринкового механізму.

В умовах організаційного регулювання дії господарського механізму можна зазначити, що дуже велике значення в цьому аспекті відіграє кількість чиновників, які доволі часто неадекватно споживають бюджетні кошти, користуються пільгами, сприяють поширенню корупції, руйнують дію господарського механізму.

Актуальним питанням державного втручання у господарській механізм є сприяння розвитку найрізноманітніших елементів ринкової інфраструктури та розвитку нових форм сприяння економічного розвитку, зокрема таких як лізинг, факторинг і овердрафт.

Додатковим чинником державного втручання мають бути заходи державного інвестування у інноваційний розвиток, наслідком чого має бути розширене відтворення людського потенціалу у вигляді:

- створення та впровадження екологічних, енерго- і ресурсощадних технологій у масовому виробництві;
- розробки нових біотехнологій, особливо для сільського господарства, переробних галузей та харчової промисловості, виробництва ліків;
- створення наукових основ охорони здоров'я населення, профілактики захворювань, захисту генофонду України та лікування хворих.

Обсяг заощаджень, тобто та частина доходу домогосподарств, що не споживається, є індикатором задоволення потреб – чим більшою є частка заощаджень в структурі доходу – тим ліпші створені умови для споживчого та чисельного зростання домогосподарств. За умов впровадження важелів впливу на відтворення людського потенціалу на макро- та мікрорівні, доречним є аналіз граничної схильності до заощадження, після запровадження кожного заходу.

Перетворення заощаджень домогосподарств на активний фінансовий капітал – спосіб підвищення доходів домогосподарств, швидкості обігу грошей та рівня активності господарської діяльності. Такий напрямок впливу здійснюється через підвищення відсоткової ставки на внески населення, мінімізацію банківської маржі та механізм інвестицій в людський капітал, зокрема у напрямку підвищення економічної грамотності населення. Те саме стосується і вкладання грошей у сумнівні операції, зокрема у фінансові піраміди та різноманітні «трастові» компанії.

Дохід особистості, який визначає структуру споживання від якої, в свою чергу залежить здатність до відтворення, можна визначити через показник чистого економічного добробуту, розроблений В. Нордхаузом та

Дж. Тобіном. В класичному вигляді він визначається як ВВП за мінусом негативних економічних ефектів у грошовому виразі, результатів тіньової економіки підприємств, що виробляють антиблага, негативних наслідків свавілля монополій і урбанізації та з додаванням до них результатів позаринкової діяльності підприємств, результатів тіньової діяльності підприємств що виробляють блага, грошового виразу збільшення вільного часу та якості відпочинку.

Висновки. До основних причин уповільненого становлення повноцінних ринкових відносин внаслідок співвідношення державного втручання та ринкового саморегулювання в Україні слід віднести:

- відсутність чіткої державної політики щодо формування й розвитку ринкової інфраструктури споживчого ринку, самоусунення державних органів від розробки стратегії і регулювання торгівлі та участі у створенні реальних економічних противаг несприятливим тенденціям у сфері ринкової взаємодії;
- роздрібненість і некерованість оптовою ланкою торгівлі, всім ходом процесу товаропросування; некоординованість дій державних органів влади з регулювання ринкових процесів;
- стихійність формування нових організаційних схем споживчого ринку на регіональному рівні;
- відсутність інфраструктури оптової та роздрібної торгівлі й невизначеність статусу їх базових типів;
- недостатня захищеність суб'єктів торгової діяльності від тиску кримінальних структур.

Отже, як ми бачимо, на сьогоднішній день ринковий механізм не діє повноцінно, що ускладнюється неадекватною економічною владою певної групи розподільчих відносин. Така ситуація вимагає посиленого державного втручання, зокрема щодо створення однакових «правил гри» для всіх учасників ринкових відносин з метою ефективнішого впливу ринку на відтворення людського потенціалу.

Список використаної літератури

1. Adams Richard H. Jr. International migration, remittances and poverty in developing countries [Електронний ресурс] / Adams Richard H. Jr., John Page // World Bank. – 2004. Nov. 15. – Режим доступу до журн. : <http://econ.worldbank.org/>.
2. Архіпова Н. Проблеми впровадження медичного страхування в Україні / Н. Архіпова // Теорії мікро-макроекономіки. – 2006. – Вип. 25. – С. 20-24.
3. Борецька Н. П. Соціальний захист населення на сучасному етапі : стан і проблеми. Монографія / Н. П. Борецька. – Донецьк : Янтра, 2001. – 352 с.
4. Вашук Т. Р. Сприяння розвитку українського малого та середнього бізнесу міжнародними фінансовими інституціями / Т. Р. Вашук // Актуальні проблеми міжнародних відносин : зб. наук. праць : у двох частинах – К. :

Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Ін-т міжнародних відносин. – 2004. – Вип. 46. – Ч. II. – С. 16-21.

5. Геєць В. Економіка України : моделі реформування, зміна структури та прогнози розвитку / В. Геєць. – К. : Ін-т державного управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів України, 1993. – 120 с.

6. Гребельник О. П. Митне регулювання зовнішньоекономічної діяльності : підруч. / О. П. Гребельник. – К. : Центр навчальної літератури, 2005. – 696 с.

7. Дзюбик С. Механізм регулювання ринкової економіки / С. Дзюбик, О. Ривак. – К. : Ін-т держ. управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів України. – 1993. – 66 с.

8. Зрушення до ринкової економіки. Реформи в Україні : погляд зсередини / за ред. Л. Гоффмана і А. Зіденберга. – К. : „Фенікс”, 1997. – 288 с.

9. Кожевина Н. Д. Микрокредитование предприятий малого бизнеса / Н. Д. Кожевина // Малий бізнес України. Підприємці здатні відродити країну. – К. : Асоціація сприяння розвитку підприємництва в Україні „Єднання”, 1997. – С. 80-82.

10. Пастернак-Таранушенко Г. Економічна безпека держави / Г. Пастернак-Таранушенко. – К. : Ін-т державного управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів України, 1994. – 140 с.

11. Поручник А. М. Національні інтереси України в контексті євроінтеграційного вибору / А. М. Поручник // Моделі та стратегії євроінтеграції України : економічний і правовий аспекти : зб. матеріалів IX Міжнар. наук.-практ. конф., 30 травня 2006 р. – К. : УАЗТ, 2006. – С. 19-21.

12. Самуэльсон Пол Э. Экономика : уч. пос. / Самуэльсон Пол Э., Нордхаус Вильям Д. ; пер. с англ. – [16-е изд.]. – М. : Издательский дом «Вильямс», 2000. – 688 с. : ил. – Парал. тит. англ.

13. Чухно А. А. Постіндустріальна економіка : теорія, практика та їх значення для України / А. А. Чухно. – К. : Логос, 2003. – 631 с.

14. Яковенко Р. В. Демографічні об'єкти соціально-економічного впливу та їх економічна роль / Р. В. Яковенко // Наук. праці Кіровоградського нац. техн. ун-ту : Економічні науки. – Кіровоград : КНТУ. – 2005. – Вип. 8. – С. 334-340.

15. Яковенко Р. В. Митно-тарифне регулювання, як фактор впливу на демографічні процеси / Р. В. Яковенко // Вісник Академії митної служби України. – 2006. – № 3. – С. 10-14.